

ẤN TƯỢNG NGƯỜI LÍNH ĐI MÂY VỀ GIÓ

MĐ 53

Tôi được sinh ra và lớn lên tại thủ đô SÀI GÒN , học hết chương trình đệ nhị, nhưng rất tú tài gia đình biết là phải tới tuổi quân dịch thôi, lo cho tôi vào binh chủng Hải Quân, lúc đó Hải Quân Mỹ nhận những ai có bằng trung học đệ nhứt cấp trở lên ra huấn luyện tại hạm đội 7 sau 12 tháng trả về cho Hải Quân VNCH, với cấp bậc là trung sĩ, Nhưng hình ảnh người lính Nhảy Dù với áo hoa mũ đỏ đã ăn sâu vào tim thức từ khi tôi còn đang đi học, “các bạn có muốn đi mây về gió không ?” hãy gia nhập vào binh chủng nhảy dù. Những tấm Pano của ban tuyển mộ chụp hình binh méo, cai tròn, trong tư thế 2 chân chụm lại sẵn sàng lấy thể miêng thì cười toe toét. Hằng ngày lại nghe Hùng Cường hát “*gió cuốn dù hoa rớt lên thượng giới*” “ *không biết tại sao lúc này lính dù lên đằm*” Vì mê hình ảnh của những con người hào hùng đó, tôi đã âm thầm đăng vào lính Nhảy Dù “LÊN NUỐT MÀ BỎ NHAU đến khi gia đình phát hiện được thì tôi đã là khóa sinh của Tiểu Đoàn Vương Mộng Hồng rồi ! thế là xong “VÁN ĐÃ ĐÓNG THUYỀN”.

Ngay khi tôi tốt nghiệp khóa dù 291, tôi được đưa về Đại Đội 53, Tiểu Đoàn 5 Nhảy Dù vào tháng 11 năm 1972, thời gian đó là khoảng thời gian khốc liệt nhất trong lịch sử chiến tranh Việt Nam. Một bên là lính Nhảy Dù VNCH , một sư đoàn Tổng Trừ Bị, được mệnh danh là Thiên Thần Mũ Đỏ đã được thế giới xếp hạng: là một sư đoàn thiện chiến nhất của vùng Đông Nam Á này nói chung, và của quân lực VNCH nói riêng, còn lại phía bên kia là sư đoàn 320 CSBV (cộng sản bắc việt) sư đoàn được mệnh danh là sư đoàn THÉP , một sư đoàn hoàn hảo nhất của miền bắc lúc bấy giờ . rồi trong cuộc chiến đó 2 bên giành nhau từng con suối ngọn đồi, giòng sông Thạch Hãn nhuộm đỏ màu máu của cả hai bên, mỗi ngày ngọn đồi nơi trung đội tôi ở, có hằng trăm trái đạn pháo kích bắn dồn dập, bất kể ngày lẫn đêm , những đợt xung phong biển người đều bị đẩy lui, một bên cố thủ vì muốn bảo vệ cái chính nghĩa TỰ DO, còn một bên thì muốn đem cái chủ nghĩa mac-lenin gọi tắt là cộng sản áp dụng cho người miền Nam, đưa V.N. trở thành một nước XÃ HỘI CHỦ NGHĨA, chỉ vì ý thức hệ của mỗi bên, nhưng thực chất cả hai bên đều là người VN. Những người lính mũ đỏ đã kiên trì, giữ vững vùng đất được giao phó cho dù có quá nhiều người ngã xuống trên giòng sông Thạch Hãn đó, một người lính nhảy dù ra đi thì có tới 10 người SANH BẮC TỬ NAM (SBTN) nằm xuống, họ điên cuồng tấn công mà họ đâu biết rằng: Nhảy Dù là đơn vị mạnh nhất của QLVNCH, một đơn vị bất khả chiến bại kể từ khi người Pháp thật sự trao quyền chỉ huy lại cho người VN.

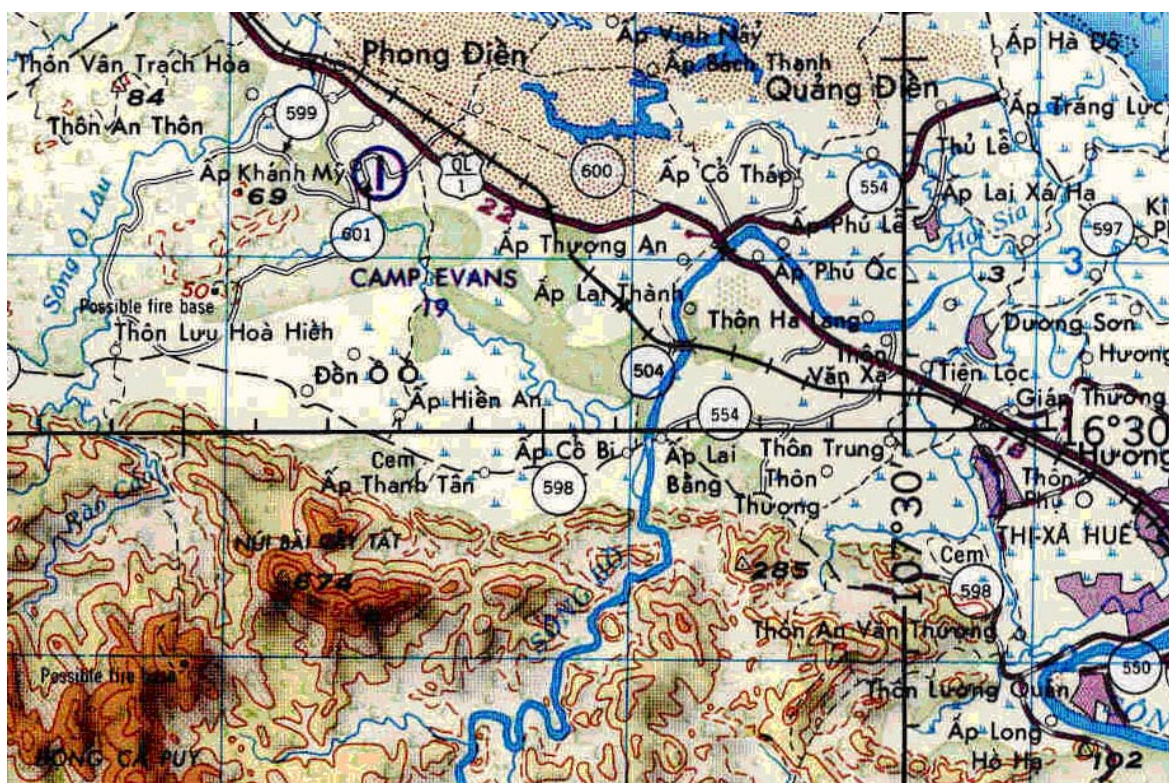

Sự hy sinh vô vọng của CSBV được đền đáp là họ thành công đưa ra chiêu bài, ký hiệp định PARIS ngưng bắn, lập lại hòa bình cho Việt Nam, 27 tháng giêng 1973, Trong cuộc chơi nào cũng vậy, dù trên đường đời, trong cờ bạc trong tình yêu, hay trong chiến tranh, tất cả đều phải có kẻ ăn gian, miễn sao đạt được mục đích, thì kẻ đó cho là thành công, trên đường đời ta gọi đó là lường gạt, trong cờ bạc ta gọi là chơi lận con đen, trong tình yêu ta gọi là đào mỏ sở khanh, còn trong chiến tranh tôi để người đời và thế hệ sau phán xét ...!

Trong bài viết này tôi muốn viết về tình Đồng Đội, tình Huỳnh Đề và cũng là tình chiến hữu của những người lính áo hoa mũ đỏ với nhau ..! họ có một cái tình mà rồi đây lịch sử muôn đời sau phải ghi lại, họ là những ANH HÙNG, họ là những con người quên cả bản thân mình dám chấp nhận hy sinh để cứu đồng đội, một sự hy sinh ngoài sức tưởng tượng của con người mà chính tôi đã thấy vì tôi là người có mặt trong cuộc chiến ngày đó ...! Là lính Nhảy Dù thì ai cũng đã từng đi qua những địa danh nghe nói đến rất ư... là thơ mộng, một giòng sông Thạch Hãn mặt nước lằng lờ trời, một căn cứ BARBARA hùng vĩ, những đồi hoa sim Trần văn Lý, căn cứ Bình Minh yên bình và tĩnh lặng, xóm làng Văn Xá, đồi Tư Tượng, và đặc biệt hơn hết là làng Cổ Bi và Hiền Sỹ một

hai

nhánh sông: sông Bồ và sông Ô Hồ chảy ra rồi gặp nhau để trở thành giòng sông Cổ Bi thơ mộng. Cổ Bi là cửa ngõ từ dãy Trường Sơn để vào được cố đô Huế. TĐ5ND được cái danh dự nằm ẩn nấp tại làng Cổ Bi suốt một thời gian rất dài. Từ đó mà có nhiều mối tình lãng mạn và đầy mơ mộng đã xảy ra nơi đây.. có những cái đám cưới nhà binh được đơn vị trưởng đứng ra tổ chức...! Làng Cổ Bi khi mùa mưa đến giòng sông Bồ, Ô Hồ nước chảy cuộn cuộn, gào thét như muốn nuốt tất cả những thứ gì mà nó đi qua, những giòng nước kinh hồn đó cuốn theo những thân cây từ thượng nguồn đưa xuống...Nhưng khi mùa khô đến giòng sông hiền hòa lặng lẽ trôi, mặt nước êm đềm như giòng sông Hương. Nhưng có ai biết được rằng: đằng sau cái tên Cổ Bi thơ mộng đó, đằng sau giòng sông xanh trong êm đềm đó, là một sự hãi hùng và khủng khiếp, sự chết chóc luôn rình rập, đe dọa lên từng mỗi con người đang ở đó. Họ nghiên cứu, tìm đủ mọi phương pháp để tiêu diệt lẫn nhau... Và câu chuyện sau đây cho thấy tình huynh đệ chi binh (anh để hở nhưng tôi không rình) cái tình đồng đội của người lính nhảy dù mãnh liệt và can trường quên cả thân mình để cứu đồng đội trong lúc lâm nguy, một sự thật mà chính tôi là người trong cuộc và những con người trong cuộc chiến ngày hôm đó nay vẫn còn sống ngoại trừ....GIAU và ĐỆ.

BIỆT DANH “ HÙNG BẦY LỖ ”

Vào khoảng trung tuần tháng 8 năm 1974, Hùng thuộc Tiểu Đoàn 3 Nhảy Dù, trong một buổi trưa vào vườn “thanh trà” miền Nam gọi là cây bưởi, vườn thanh trà đó nằm trong khu vực của Đại Đội 2 Trinh Sát Nhảy Dù cùng giáp ranh với TĐ5ND, ý Hùng là muốn vào hái bưởi để về nấu chè, khi hái xong thấy gòng sông Bồ trong xanh lấp lờ trôi, nên Hùng xuống tắm cho mát. Sau khi tắm xong, khi chuẩn bị mang giày thì Hùng bị bắn. Nằm gục ngay cạnh bờ sông Bồ, và lúc đó ĐĐ2 TS báo qua ĐĐ5 rằng: có một người lính của TĐ5 bị VC bắn đang quằn quại nằm cạnh bờ sông. Vào thời điểm đó ĐĐ52 đang đi học ngoài TĐ, chỉ có ĐĐ 53 là đang ở trong tuyến đối diện với VC nằm bên đây bờ sông Bồ.

Nghe tin trên, cả TĐ báo động, 52 từ TĐ rút về tuyến và ĐĐ 53 trong tư thế sẵn sàng chiến đấu. ĐĐ 52 vừa về tới tuyến nhìn thấy một người lính Nhảy Dù đang quằn quại cạnh bờ

, cách tuyến phòng thủ khoảng 70m. MĐ Giàu thấy vậy chạy ra để khiên Hùng vào khi đến nơi MĐ GIÀU chưa kịp bồng Hùng lên thì một viên đạn bắn sè từ bên kia sông bắn sang. MĐ GIÀU ngã xuống và chết ngay tại chỗ. MĐ ĐỆ là bạn thân của GIÀU, thấy vậy tiếp tục chạy ra vừa tới chỗ Giàu và Hùng thì tiếp một viên đạn nữa xuyên qua cằm, môi, lỗ mũi lên trán của H và đi thẳng vào tim của ĐỆ và rồi Đệ ngã gục chết đè lên người của Hùng.

Khi đó Đ/úy Hồ Tường ra lệnh cho Tr/Sĩ Khương lấy cây súng không giật M-67, 90mm ra bắn và báo ĐĐ 53 sẵn sàng tấn công để cứu 3 người lính MĐ đang nằm cạnh bờ sông vì lúc đó chưa biết GIAU & ĐỆ đã chết, trong khi chuẩn bị thì lệnh qua hệ thống truyền tin từ TĐ thông báo xuống không cho phép đánh vì lý do ủy ban liên hiệp quân sự 4 bên đang đi trực thăng trên bầu trời quan sát, nếu đánh nhau là vi phạm về hiệp định ngưng bắn, thế rồi nhiều kế hoạch được đưa ra trong đó có ý là đào một giao thông hào từ trong tuyến ra tới bờ sông, nhưng ý kiến đó bị bác bỏ ngay vì đoạn đường quá xa mà đào thì bao giờ mới tới, cuối cùng Tr/Sĩ Khương xin phép Hồ Tường cho đi qua tuyến của ĐĐ 53 để thương lượng và Hồ Tường đồng ý. Khi Tr/Sĩ Khương đến chốt của tôi nói toàn bộ sự việc đã xảy ra bên kia bờ sông, tôi mới leo đứng trên giao thông hào nói vọng ra phía bên kia. Thời điểm đó ĐĐ 53 cách tuyến của VC chỉ có 10m, hai bên đang trong tư thế ôn hòa, hòa bình vì cũng có thường xuyên nói chuyện với nhau nên tôi biết người chỉ huy chánh trị viên bên kia tên là ĐẠI.

Tôi la to lên: các bạn ơi! cho tôi xin gặp anh Đại một chút đi, sau nhiều lần la to như vậy cuối cùng có một giọng nói vang lên:

- Gặp Đ/C Đại có chi không ?
- Có, tôi muốn gặp anh Đại để nói một chuyện vô cùng quan trọng các bạn cho tôi gặp anh Đại ngay bây giờ đi !
- Đ/C Đại không có ở đây, chờ đi ...! thời gian lặng lẽ trôi qua... một giây mà tôi tưởng chừng như hằng bao thế kỷ nhìn qua bên kia sông thấy 3 con người nằm chần chịt lên nhau, lòng đau như cắt, trời nắng, cát nóng làm sao họ chịu đựng nổi đây, càng sốt ruột thì thời gian nó càng lâu thêm, và rồi cái gì đến nó cũng đến, một giọng nói từ phía giao thông hào bên kia vang lên:
- Tôi là Đại đây, anh Thái muốn gặp tôi có chuyện gì không ?

Tôi vừa la to lên và đưa 2 tay thẳng lên trời để chứng tỏ rằng mình không có cầm một thứ vũ khí nào hết, anh Đại cứ bước lên trên giao thông hào đi chúng ta nói chuyện...

Sau 1,2, phút do dự và rồi Đại cũng đứng lên trên. Thật sự mà nói ai lại không sợ khoảng cách 2 bên chỉ có 10m chỉ cần ném một cục đá thôi cũng đủ chết rồi, mạng sống của chính mình là do người đối diện quyết định chỉ cần họ (phản phé) và một cái bóp cò là ta về với Chúa ngay, tôi nói:

- Có anh Khương ĐĐ 52 bên kia sông muốn nói chuyện với ĐẠI nè ! và đây là lời đối thoại giữa K & Đ
- ĐẠI nói: anh gặp tôi có gì không anh K.. ,
- và với một giọng nói tức tối hằn học K la lên:
- - tại sao lính mày bắn lính tao ?
- - tôi đâu có bắn lính của anh, anh Khương tôi bắn thẳng trình sát cơ ? thằng T/S nó bố lếu bố láo nó bắn bên tôi hoài ! cách đây mấy ngày nó còn bắn nửa kia, thằng TS này nó muốn bắn là cứ bắn, nay tôi thấy nó tôi bắn lại
- - Nó không phải lính T/S nó là lính của tao lính TĐ 5 đó !
- - lính TĐ 5 hả ! ối giời ơi tôi bắn nhầm rồi, thôi anh K cho người ra khiêng họ vào đi, tôi nhìn ông nhòm thấy hình như có người còn sống ?

Kể từ lúc đó Tr/Sĩ K mới la to lên qua bên kia sông: ra khiêng tụi nó vào đi bên đây thương lượng rồi , GIÀU chết , ĐỆ chết , HÙNG bị tất cả 7 viên đạn nhưng may mắn được cứu sống, từ đó Hùng mới có biệt danh là H 7 lỗ hiện tại đang sinh sống ở thành phố Toronto-Canada.

Câu chuyện trên đây cho ta thấy rằng: tinh thần huynh đệ chi binh của người lính áo hoa mũ đỏ vượt lên tất cả, không cần biết bạn là ai ? ở đơn vị nào ? Hùng 7 lỗ cái biệt danh không giống ai ? Có nhiều em học sinh mang biệt danh Thảo “chuối chiên” “ Lan bánh bò nướng” những biệt danh nói lên sự gian nan, kham khổ mà các em đã từng trải để được đến trường học. Nhưng

... rồi
cũng có người mượn danh họ hàng dù rằng bà con đó, có súng cỡ 810 ly bắn cũng không tới mà mượn danh để làm biệt danh như Tí “chủ tịch” vì có bà con làm chủ tịch... HÙNG 7 LỖ, hay HÙNG SỨC một cái biệt danh mà phải đánh đổi hai chiến hữu ra đi, một cái Nicknam xấu quá nhưng nó chứa trong đó một cái tình chiến hữu mà người MĐ nào cũng tâm niệm CỐ GẮNG.

Đằng sau cái nickname là một con người, một nhân cách, một phẩm chất, sống sau cho con cháu sau này nhắc mãi đến với cái tên 7 LỖ, đầy yêu thương và ngọt ngào nghe !

MĐ Hùng

TẮP-PI và CÂY SÚNG BẮN “SẼ”

TẮP-PI một danh từ mà mãi đến nay tôi vẫn không hiểu, không biết nó được dịch ra từ tiếng ANH, KAMPUCHIA, LÀO, hay ANGOLA, mà khi nghe nói đến TẮP-PI tất cả người lính Nhảy Dù nào cũng hiểu là đi đánh nhau, đánh nhau ở đây là mình chủ động đi đánh, mà đánh bằng lựu đạn, ưu điểm của lính Nhảy Dù là xử dụng lựu đạn, bởi gì khi nói đến TẮP-PI tức là nói đến chiến thuật, một vấn đề rất ư là LOGIC, một chiến thuật thông minh hiển nhiên là một chiến thuật hợp lý, nó có tính chất sống còn, bao nhiêu mạng sống của con người đều nằm ở chỗ chiến thuật đó !

Sau biến cố Hùng 7 lỗ, tôi nhớ là khoảng một tháng sau đó. Theo quy luật lương lính được lãnh vào ngày 20 hoặc 21 hàng tháng, vợ con lính và trại gia binh được lãnh ngày 19, sau đó Kế Toán Trưởng (BAN QUÂN LƯƠNG) mới ra vùng hành quân phát cho lính, theo chỉ thị của BTM (Bộ Tổng Tham Mưu) dù chiến tranh có ác liệt, dù đội thế nào đi nữa thì lương lính cũng phải được lãnh, dù biết rằng khi họ đã được cầm tiền trong tay rồi 5,10 phút sau họ bị pháo kích hay đập mìn thì họ vẫn mỉm cười nơi chín suối, (tiền vào túi rồi mới die) cái gì có trục trặc là có nguyên nhân của nó, tháng đó 21 rồi mà chưa thấy bóng dáng Kế Toán Trưởng đâu ! thôi thì đủ mọi lời bình, đủ mọi giả thuyết được đưa ra: KTT (kế toán trưởng) bị ăn cướp hết tiền rồi ! (cha nó cũng không dám cướp nữa, KTT đi có 3 cây XM16 theo sau lưng, nó bắn bành thầy chỉ thể luôn) giả thuyết 2: sương mù máy bay đáp không được (Phụ Bài đáp không được thì vào Đà Nẵng phi trường Non Nước chi) 3- xe KTT bị lật ở đèo Hải Vân rồi... Cuối cùng sáng sớm ngày 22 KTT xuất hiện, sau khi lãnh lương Tr/Sĩ Hải đề nghị lâu quá mình không được thưởng thức đầu heo luộc chấm mắm nêm nay tụi mình hun lại làm một bữa, lời đề nghị đưa ra tôi là người hưởng ứng đầu tiên và xung phong đi chợ (chủ ý là muốn trốn đi Huế để thăm sông Hương núi Ngự)

15h20 tôi lại về tới tuyến..ôi thôi, đủ mọi lời trách móc: anh em đợi mầy dài cả cổ, đi lặc dò hả ! biết lỗi mình nên tôi làm thỉnh đi bắt nước luộc đầu heo, thằng thì lặc rau, sất dưa leo, khóm, trong khi đang làm thì có lệnh trung đội kêu Tr/ Sĩ Hải đi họp, đầu heo đã luộc xong, tất cả đều đã hoàn tất chỉ chờ có Tr/Sĩ Hải về là CHẤP.

17h20 hình bóng anh Hải xuất hiện từ xa, tay anh Hải cầm 2 chai dầu chùi súng, cây thông nòng súng có gắn sẵn đuôi chồn, trên vai mang 3 cây M72, không nói lời nào nhưng tôi thừa hiểu rằng: có chuyện gì đó sẽ xảy ra.

Sau khi uống nước, giọng anh Hải trầm xuống và nói hơi nhỏ: tối nay mình TẮP-PI Thái ơi !

— TẮP-PI hả...! TẮP-PI ở đâu ? thằng ĐPQ (địa phương quân) làm mất tuyến ở đâu mà bây giờ bắt tụi mình đi đánh để lấy lại hả ! tụi nó là cha sao !

— TẮP ở đây nè ! ở trên nói rằng: nếu để cây súng bắn sẽ đó tồn tại anh em sẽ hoang mang nó bắn thằng Trinh Sát 2 được, thì rồi cũng có ngày tới mình thôi, lệnh là

tụi bắn sẽ nầy nó có cả một hệ thống lặn, mình phải tiêu diệt ...

Đầu heo bánh trán rau sống một bữa ăn cổ thật sự, nhưng rồi có ai ăn đâu, vẽ mặt mọi người đều chùn xuống, nghĩ ngợi miên man, tất cả không một ai nghĩ đến chuyện ăn uống nữa !

Chín lấy từng viên đạn M79 ra lau chùi lại, mọi người đều có một suy nghĩ chung là sau đêm nay ai còn ? ai mất ? Tôi thì đi lo chặt mấy nhánh cây làm hai cái nạng làm dẫu, đặt cây 72 lấy mục tiêu trước vì đêm nay trời tối thấy đường đâu mà nhắm, mục tiêu nào cần phải bắn trước khi xung phong qua, thôi thì mình chịu khó ‘CÀM ĐÈN CHAY TRƯỚC XE HỒI VẬY‘ chưa ăn mà không ai thấy đói, không khí càng lúc càng căng thẳng thêm lên, cho bớt phần nào căng thẳng tôi lấy hai câu thơ của Xuân Diệu ra làm trò:

Rồi đây trong đám xuân xanh ấy!

Có kẻ theo chồng bỏ cuộc vui ...

Rồi đây trong đám xuân xanh ấy !

Có kẻ vì trận tập-pi đêm nay mà bỏ lại người yêu ...

Khoảng 19h trời Cổ Bi đã tối hẳn, muỗi đã sút chuồng bay vo ve, Hải cho hay ở trên tầng cường cho chốt mình thêm cây đại liên M60 vì cho rằng ở đây hỏa lực của địch mạnh lắm. Theo kế hoạch lệnh trên đưa xuống: khi pháo binh 105ly ngoài cầu An Lỗ bắn vào, sau đó đến cối 81 của Tiểu Đoàn bắn. Khi 81 ngưng đến cối 60 của đại đội, bắn bao nhiêu thì không biết, họ thay phiên nhau bắn, khi nào không nghe bắn nữa thì có 3 cái dù chiếu sáng do pháo binh bắn vào, bật lên, và một tràng đại liên cùng tiếng xung phong, lúc đó tuyến của ai người đó đánh, vì ngày đó là đánh cả 4 đại đội, trận chiến cấp tiểu đoàn !

1-Nơi đặt cây súng bắn tỉa

2-Nơi Hùng 7 lỗ , Giàu , Đệ bị bắn

3-Nơi tr/sĩ Khương đứng thương lượng với, Chánh Trị Viên Đại cách nhau có 10m

4-Nơi ĐĐ 52 chuyển quân trong trận đánh TẬP-PI

5-Nơi ĐĐ 50 dưới chân đồi có cây cầu Hiền Sỹ và đường rầy xe lửa

6-Nơi đóng quân của đại đội 2 trinh sát nhảy dù

7-Nơi tuyến của đại đội 52 (6-7 là vườn Thanh Trà miền Nam gọi là Bưởi) khi mùa nước rút từ tuyến ĐĐ52 và 2 TS tới bờ sông là 70m, sông Bồ rộng 50m , giao thông hào ĐĐ 53 cách giao thông hào VC là 10m , phía trong xa là dãy núi Trường Sơn và có TĐ 3 Nhảy Dù đóng quân....

Trời Cổ Bi càng về khuya trời càng lạnh, một cái lạnh mà không có một nhà văn, hay thi sĩ nào diễn tả hết được, một cái lạnh mà Thần Chết trong đêm nay sẽ sẽ rước những con người xấu số về bên kia của thế giới, bản thân tôi hình ảnh ngày xưa lại hiện về, trốn học vào sở thú chơi, khi thì chui vào rạp hát Việt Long ở trên đường Cao Thắng để xem phim “RINGO với cây súng bá vàng” những ý nghĩ mong lung sao nó cứ hiện về.

Nếu đêm nay mình chết, thì không có chuyện gì để nói, vì chết là hết rồi! lờ Chín “lác” thì sao ? đã có thông tin vài ngày nữa đây Chín được phép về quê cưới vợ, chiều này thấy Chín lấy ra từng viên M79 lau chùi kỹ lưỡng, vì Chín là xạ thủ 79. gương mặt đậm chiêu, tôi hiểu được tâm trạng Chín lúc đó !

Những ý nghĩ mong lung đó chợt tắt đi, Vì thời gian nó có ngừng lại bao giờ đâu ! Rồi tiếng đề pa của pháo 105 m/m từ ngoài cầu An Lỗ bắn vào, tất cả đều xuống giao thông hào và chui hẳn vào hầm ếch. Tôi và Chín chung một hầm, Chín bàn với tôi, chiều này Thái lấy mục tiêu cho M72 chín xác không? Tổ của mình có 4 cây 72 bắn hết đi ? trong hầm ếch của mình còn 26 trái lựu đạn M67 cũng liệng hết đi nghe ! Mìn Claymore có 2 trái tháo dây ra đi, sợi dây nó dài tới 25m mình cứ liệng đại qua tuyến tụi nó bên đây

“cóc MÌN” mình phải dọn sạch trước tuyến của mình trước khi mình tràn qua... Chiến Tranh mà ! mình phải giành lại cái SỐNG từ trong cái CHẾT. trong sự sinh tồn của cuộc sống mình không được phép sai lầm phải làm hết tất cả những gì mà mình làm được, trong một cuộc đánh nhau thì tất có kẻ thắng người thua, nhưng đằng sau chiến thắng bao giờ cũng có sự mất mát

Và giờ G đã đến, lần đầu tiên trong đời quân ngũ chỉ trong 5’ mà tôi bắn tới 3 cây M72, Chín có nhiệm vụ mở nhíp ngay lựu đạn rút chốt, tôi có nhiệm vụ cứ liệng thẳng qua bên kia mà không biết rằng: nó rớt nơi đâu ?

Sau lựu đạn là tới mìn Claymore, tôi còn nhớ rõ là chỉ có 8 bước chân là tôi đã lọt tòm xuống giao thông hào của VC rồi. Tất cả những gì trước mặt tôi đều bắn. Thật sự mà nói đêm đó hỏa lực của VC chống trả quá yếu mà hình như chỉ chống trả trong tuyệt vọng. Theo tôi nghĩ họ đã bị cơn mưa pháo dồn dập, tinh thần bị khủng hoảng, nên chỉ biết chạy mà không có sự kháng cự nào đáng kể, một chiến thắng quá dễ dàng của TĐ5ND ngày hôm đó !

Mờ sáng hôm sau tôi nghe Tr/Sĩ Hải la lên có cây súng bắn Sẻ đây rồi nè ! hình ảnh người VC nằm co quắp dưới hầm mà 2 tay vẫn còn ôm chặt lấy cây súng bắn Sẻ. Trong ba lô có cuốn nhật ký ghi rõ là đã bắn được tất cả là 79 người. Đa số là lính TQLC và sư đoàn 1 bộ binh. Bắn từ cửa VIỆT dài theo, Hải Lăng, Triệu Phong, Thạch Hãn, và cuối cùng là Cổ Bi, Hiền Sỹ.

Tôi xin trích một phần trong nguyên văn e-mail mà đích thân Tô Quyên gửi cho tôi:

Thái mền! về cây súng bắn sẻ mà em hỏi: cuốn nhật ký đó anh có xem qua lâu quá anh không nhớ họ tên là gì ? chỉ biết là trước khi vào bộ đội anh ta là giáo sư dạy môn Toán, chuyên gia bắn sẻ, cây súng đó là của Tiệp Khắc có ống nhắm hồng ngoại, TĐ đã giao cho SĐ. Sau cùng giao cho phía Mỹ để nghiên cứu !

Trong chiến tranh thế giới họ liệt kê những người chuyên bắn sẻ là những con người Hèn Nhát không được tôn vinh là Anh Hùng, vì rằng anh muốn làm được chuyện ấy anh phải mò mẫm, rình rập, lén lút, khi người ta vì sự vô tình nào đó thì anh ra tay !

Và cũng kể từ hôm đó, sự ôn hòa trên vùng đất CỔ BI không còn nữa. ĐẠI và hệ thống bắn sẻ đã ra đi ! cuộc sống căng thẳng cho đến tháng 12, TĐ5ND bàn giao vùng đất Cổ Bi lại cho TĐ5 Hắc Long TQLC để vào 1062 nhận nhiệm vụ mới.

Người viết xin nghiêng mình kính cẩn trước anh linh của những Thiên Thần đã nằm xuống trên vùng đất Cổ Bi năm xưa... ! và hiện nay với sự bùng nổ của internet, thời đại Hoàng Kim của người lính áo hoa mũ đỏ đã đi đến dấu chấm phẩy, chưa gọi là chấm hết. Nói một cách khác mức độ quan tâm của đông đảo dân chúng đối với người lính Nhảy Dù ngày xưa chưa gọi là hết, thực tế cho thấy, thời gian qua người dân chưa hề quay lưng với nón đỏ, chỉ là họ ít dám thổ lộ ra thôi, Vì họ sợ rất nhiều thứ, do đó vấn đề viết ký ức, hồi ký là rất quan trọng, hệ thống truyền thông phải vào cuộc ./.

THAY LỜI KẾT

Xin dừng ở đây ! dài quá người đọc sẽ ngán, đôi khi bị lạc đề mời các chiến hữu xem tiếp bài NHỮNG CÁNH HOA DZÙ “ CHÙM GỎI “ mặt trận Khánh Dương tôi từng thiết trên M113 bị bắn cháy, bất tỉnh không biết bao lâu khi tỉnh lại là ở chung với ĐĐ 62 rồi ! viết để tri ân cây đại thụ 62 và đích thân Trần Tấn Hòa đã cho tôi làm cánh hoa chùm gói, ngày trước anh Khương mưu trí cứu Hùng 7 lỗ và câu chuyện này, tôi bất tỉnh, người được TĐ 6 cứu.

TRẬN ĐÁNH CUỐI CÙNG CỦA TĐ5ND, Tr/Uy Huỳnh Minh Trí khóa 4/71 người anh hùng của trận Cầu Gành (Biên Hòa) lời văn trong hồi ký không hay lắm nhưng vì nó có giá trị lịch sử và vì tôi là người trong cuộc và những người trong bài viết vẫn còn sống ! viết để thế kỷ sau con cháu của GĐMĐ rộng đường suy luận.

Feb . 2012 MĐ 53